Я марно вчив граматику кохання,
граматику гріховних губ твоїх, –
ти утікала і ховала сміх
межи зубів затиснений захланних.
Біліли стегна в хижих шелюгах.
Нескорена вовчиця зголодніла
по диких лозах шматувала тіло,
аж червонів багульник у ногах.
О покотьоло губ, і рук, і ніг,
о вовча хіть і острахи ягнятка!
Аж ось вона, аж ось вона – розплата,
аж ось він, шал, і ярий грім, і гріх!
І довгі гони видовжених тіл,
і витлілі на дим верхівки сосон,
і цей кошлатий, цей простоволосий,
глухий, гарячий, тьмяний суходіл!
Вовтузилася петрівчана ніч,
відвільглий ранок припахав навозом,
сузір'я бігли за Чумацьким возом,
а ми пливли в чумацькому човні.